

"Ενα δέντρο μεγαλώνει
 στό Μπρούκλιν
 κι ἔνας Φοίνικας
 πίσω ἀπ' τά κλειστά παράθυρα
 τῆς Μεσογείου
 καὶ τίς γρίλιες
 τοῦ δωματίου μου
 στήν ὁδό Κλεισθένους
 ἔνας θαμπός ἥλιος
 ἵωδίου
 διαφεύγει πάνω ἀπό νεκροταφεῖα
 κιονοκράνων
 ρωμαϊκά ἀγάλματα
 νεοκλασικές κόρες
 πίδακες
 συντριβάνια
 μικρούς ἐρωτιδεῖς
 στή Savana
 πού ἀπλώνεται μές στή ψυχή μου
 σέ βάθος καὶ σέ πλάτος
 περίοδος ξηρασίας
 τίποτα δέν κιτρινίζει
 στ' ἀναρριχητικά
 μόνον οἱ
 καμπύλες τῆς
 ἀναδεύουνε ὄλογυμνες σάν
 τά θουνά
 ἀνάμεσα ἀπ' τὴν τροπική ὡμίχλη
 τῶν ὄνείρων μου
 πού ξεσηκώνεται
 κόνδορες φτεροκοπάνε
 ἔξω ἀπ' τά παράθυρα
 καὶ τίς νύχτες ἡ φωνή της
 ἀκούγεται ἀπ' τά διπλανά
 θερινά σινεμά
 καθώς τά ἔγχρωμα
 φωτοδιαγράμματα
 ξεχύνονται
 μαζί με τούς νάρδους τῆς νύχτας
 πέρα ἀπ' τούς λόφους
 καὶ τά ρωμαϊκά χαλάσματα
 ἔνας ιέρακας
 πετάει
 κόθει κύκλους
 πάνω ἀπ' τὸν παγωμένο

*Ειρηνικό
πού σπάει τ' αφρισμένα κύματά του
στό έκραν
και κάθεται στό κοίλο τής οθόνης,
τά μάτια του
δυό ντάιαμοντς
γυαλοκοπάνε ψεύτικα
ὅπως σια comics τά πετράδια
και οι θρυχηθμοί
τής ζούγκλας
ἀρχινάνε*

*— τά ειδησεογραφικά πρακτορεῖα Ρόυτερ και ANSA
μεταδίδουνε ἀναπάντεχα τό θάνατό της —
ἀποσύρομαι στήν ιδιωτική μου
ἔπαυλη
ἀνυψώνω μαῦρες σημαίες
και σκέφτομαι —τό πένθος ταιριάζει στήν Ήλεκτρα—
οι τυμπανοκρουσίες
και τά μάρς
σέ άλεξιπτωτιστές
λεγεωνάριους
και ντεσπεράντος*

(Φεβρουάριος 1976)

